

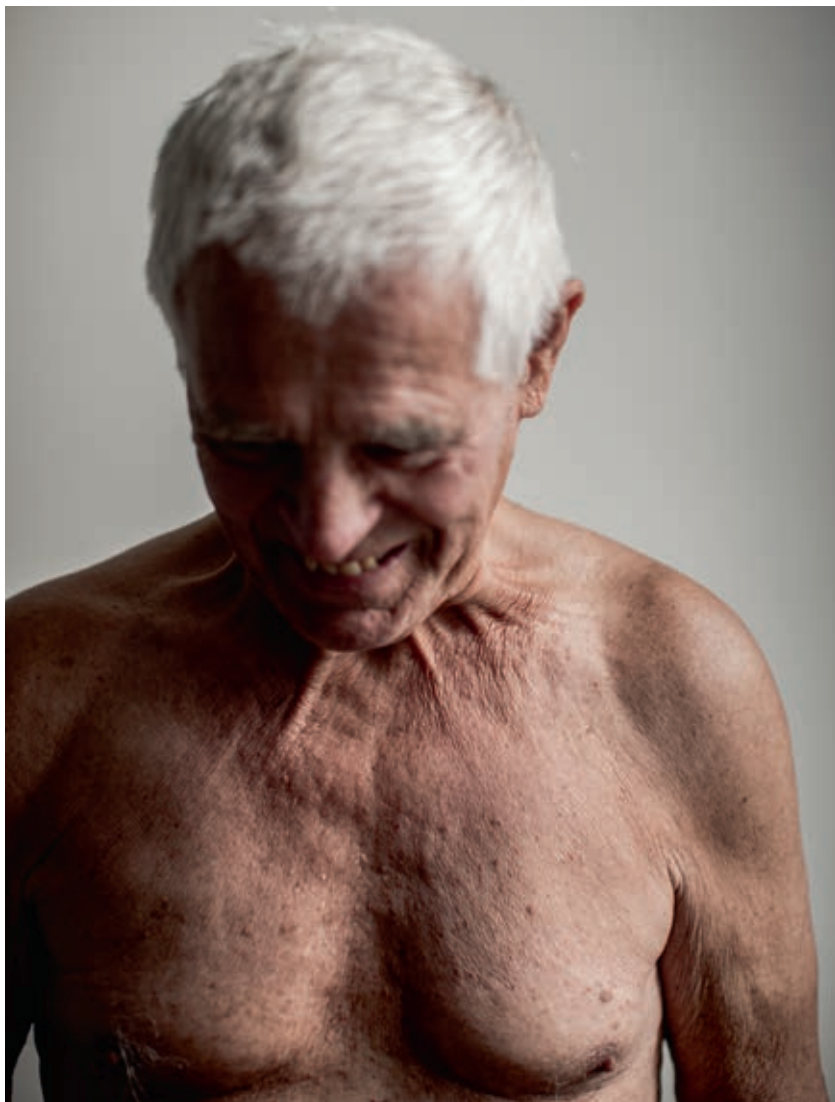
HERMAN

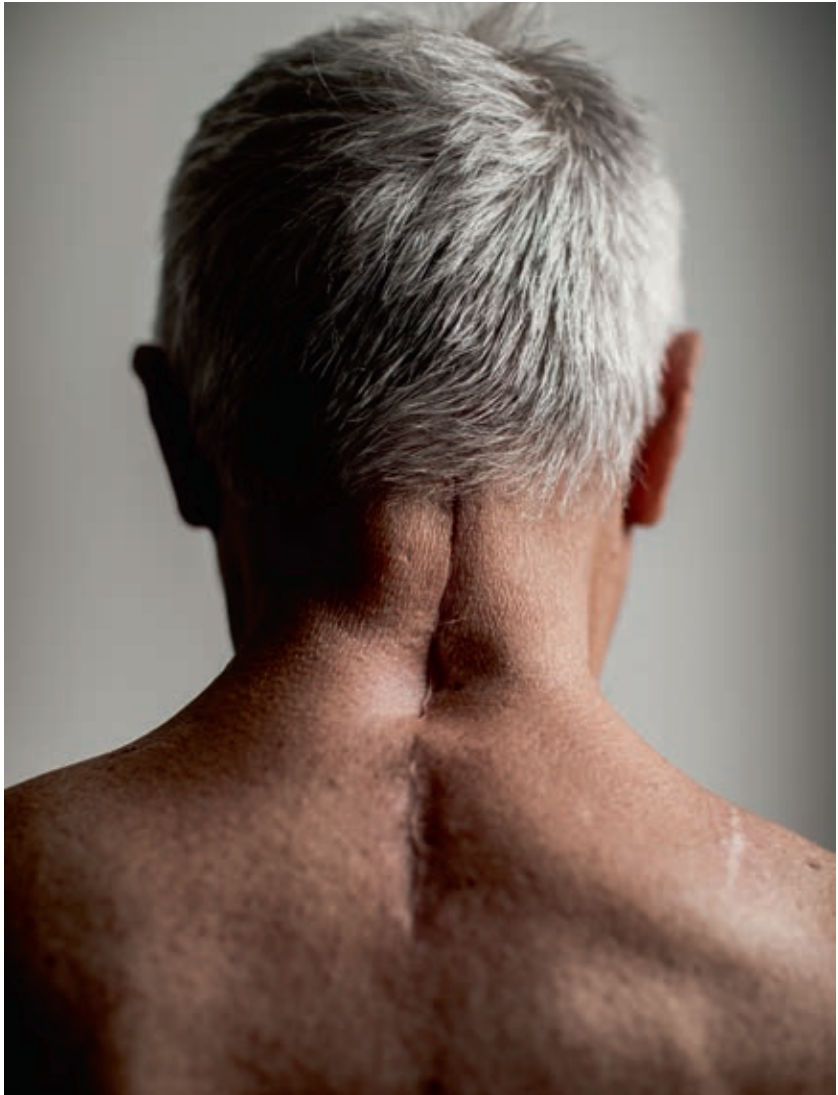
Diego Franssens

HANNIBAL

DIT IS HERMAN. Mijn vader. Hij is geboren in 1938. Opgegroeid op de Mosselbank in Vrasene, vlak bij de bunkers. Hij heeft kilometers gevreten. Te voet als kind over en weer naar school. Op tournee met zijn band ‘The Silver Stars’. In zijn vrachtwagen in en rond de haven van Antwerpen. Met zijn koersfiets, tot op de Bosberg, de Muur van Geraardsbergen en La Redoute... ’s Nachts, als stroper van fazanten en hazen. Met de boot, als visser. Ik zag hem weinig thuis, eigenlijk.

Maar de laatste jaren zie ik hem alléén nog maar thuis. Zijn dagen spelen zich hier af. Onder de kerktoeren van Kiel-drecht. In de Tragel. Hij heeft beslist dat er niet veel meer te zien is, daarbuiten. Ons ma stierf op 21 oktober 2011 en de scheurkalender in de keuken bleef op die dag staan. Zeven maanden na haar dood werd hij zelf de poldergracht in gereden door een tot op vandaag onbekend gebleven autobestuurder. Sindsdien loopt er een verticaal litteken over de ganse lengte van zijn nek. Geen dag gaat voorbij zonder tintelingen en pijn in zijn armen, handen, knieën en benen. Die pijn is groot, maar het litteken op zijn hart is groter. Ons ma kwam plots nooit meer thuis van wat een paar dagen ziekenhuis had moeten zijn. Hij liet het huis zoals zij het voor een paar dagen achterliet. Hij bleef fietsen, maar wat eerst 50 km per dag was, werden er 20

Pêches uit blik

HERMAN is niet zo goed met mensen. Ook niet met zijn gezin. Herman is goed alleen.

Ik stond veel dichterbij mijn moeder. Maar ik heb mijn vader graag leren zien. Die man die ik zo vreemd vond en die ik eigenlijk nog altijd vreemd vind.

Toen mijn moeder overleed, begon ik Herman anders te bekijken. Er was geen afleiding meer. Je ziet je ouders altijd samen. Je ziet het samenspel, de rol die iedereen vervult, het gekibbel, hoe ze samenleven en hoe ze niet bij elkaar passen. Hoe ze een koppel zijn, altijd samen, een duo, onlosmakelijk verbonden, de constante dans in dat huis. Maar de mens alleen zie je niet meer. Toen mijn moeder overleed werd Herman een individu. Een mens die bij die plotse dood in een rouwkramp schoot en daar nooit meer uit raakte.

Die rouw verbaasde. Niet het verdriet, wel de last van het alleen zijn. Alleen, in zichzelf en zijn eigen wereld gekeerd, was Herman altijd al. Letterlijk alleen zijn, leek een voortzetting van hoe hij altijd geleefd had. Maar al snel zag je het onbeholpene van de jongen die maar doet wat hij besloten heeft dat moet.

Veel mensen zijn verankerd in het dagdagelijkse. In het bij elkaar zijn, samen aan tafel zitten. Dat is een gewoonte en Herman is een gewoontedier. Om half 11 zet hij zijn middageten klaar. Om half 12 eet hij het op. Elke dag is dezelfde dag. Zo was het ook in zijn relatie met zijn vrouw. Alles was gewoonte. Zoals zijn eten. *Pêches* uit blik. ‘Het beste eten dat er is’, zegt Herman.

Ze leerden elkaar kennen op de kermis van Kieldrecht. Op een bal. Herman was een knappe kerel en hij imponeerde ons moeder. Ze trouwden en kregen kinderen.

Als je moeder overlijdt, zo plots en onverwacht en je hebt niet eens afscheid kunnen nemen, word je versmacht. Ze was weg en alle cartouches waren verschoten. Je kon er niet meer bij. Ik kon niets meer vragen. Je kon alleen nog in dat leven graven door met anderen te praten.

Hoeveel mensen spelen hun ouders kwijt zonder dat ze er iets van weten? Zonder dat ze hun leven kennen, hun dromen, hun goestingen, hun verwachtingen, hun verleden. Vaak weten we niets van hun vroegere liefdes. Hun angsten. Hoe ze naar de wereld kijken. Wat ze in de oorlog meemaakten. Waarom ze zich zo kleden.

Veel mensen blijven boos op hun ouders. Omdat ze merken dat er kansen niet gegrepen zijn, of dat iemand niet deed wat hij moest doen. Zo wil ik niet zijn. Je moet doen wat je vindt dat je moet doen. Herman leeft met wat hij meekreeg. Of hij maakte daar zijn eigen interpretatie van. Dit is zijn leven.

Herman is een schone mens. Een ongelooflijk gevoelige man met een heel goed hart. Een uniek exemplaar. Ook door zijn koppigheid. Het is interessant om er bij te zijn en naar hem te kunnen kijken. Altijd met zijn blauwe overall. Zijn fascinatie voor felle kleuren. Als Herman op de kermis iemand had ontmoet die kunstzinnig was, dan had hem dat evengoed kunnen triggeren. Dat is niet gebeurd. Daarom werd hij misschien geen kunstenaar, maar wel de Herman die hij is. Een plantrekker. Een grappige plantrekker. Een kleine jongen. Een schurk.

Herman zou de perfecte struikrover geweest zijn. Maar wel een met een goed karakter.

HERMANS leven is klein. Hij is iemand die besloten heeft zich terug te trekken op zijn eigen erf en dat kleine leven zelf in te vullen. Je zou hem een geïmplodeerde mens kunnen noemen. Een doosje dat af en toe opengaat. Hem volgen, brengt je altijd bij dezelfde kleine dingen.

Wat zijn grote talent is, weet ik niet. Er zit een goede en sterke mens in. Zeker geen manager. Maar een goede eenzaat en dat is ook moeilijk.

De eerste foto van Herman voor dit boek is in zijn serre gemaakt. Een paar jaar eerder was hij tijdens een fietstocht omvergereden, dat overleefde hij maar net, hij hield er uiteindelijk onder meer een geknelde zenuw aan over. De pijn verzachtte hij door een wijnkoeler rond zijn pols te spannen. Met elastiekes. Zo vond ik hem in die serre. Hij was hout aan het hakken en af en toe vloog een stuk hout tegen het glas van de serre. Toen onlangs een zware storm over het land raasde, probeerde hij die kapotte ruiten van toen via de verzekering te regelen. Dat lukte niet.

Vóór zijn ongeval fietste Herman elke dag 70 kilometer. Helemaal alleen. Er bestaan foto's van hem op de Koppenberg en de Muur van Geraardsbergen. Hij heeft altijd gefietst en ook van de koers hield hij. Daar kijkt hij op zondag nog altijd naar. Misschien wel om met rust gelaten te worden. Dat fietsen had hij nodig om de rest van de dag aanspreekbaar te zijn.

Het ongeval beëindigde alles. Fietsen zou Herman na-
dien nog amper doen.

Toen begon ik hem te fotograferen. Heel eenvoudig.
Het bestaan van iemand die elke dag hetzelfde doet op die klei-
ne ruimte in en rond zijn huis in Kieldrecht. Herman zelf, maar
ook zijn spullen. Zijn bijl. De plateau waarop hij eet. Zijn petjes.
Kleren. Zijn materiaal: bijl, hamers, fazantenklemmen.

Door hem te fotograferen, begrijp ik mijn vader veel be-
ter. Ik zie hoe hij ervan afziet dat zijn vrouw er niet meer is. Dat
zegt de dikke frons op zijn voorhoofd. Anderzijds is hij zo ver
in het alleen zijn, dat het alleen zijn een evidentie geworden is.

De eenzaat

COLOFON

Foto's: © Diego Franssens, 2021

Tekst: Leen Creve (p. 5-9) en Rik Van Puymbroeck (p. 18-170)

Vormgeving: Tom Van Noten

Druk: die Keure, Brugge, België

Inbinding: Brepols, Turnhout

ISBN 978 94 6388 784 7

D/2021/11922/13

NUR 653

© Diego Franssens, 2021

Distributie: Hannibal Books

Hannibal Books is een imprint van
Uitgeverij Kannibaal bv, Veurne, België
www.hannibalbooks.be

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DANK AAN...

Leen Creve, Rik Van Puymbroeck, Tom Van Noten, Jelle Vermeersch,
Gautier Platteau, Bart Marius en aan Herman en Huguette (+).

Dit boek is opgedragen aan Tom Hautekiet (+).